

Arrest

nr. 63 476 van 20 juni 2011
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2011 en 24 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legt op 12 december 2005 een aankomstverklaring af bij de gemeente Ieper, waarbij zij een visum geldig tot 14 december 2005, voor twaalf dagen voorlegt.

Op 13 december 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 8 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 maart 2006 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 29 augustus 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 november 2010 verleent de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 7 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die op 14 januari 2011 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Dezelfde dag wordt verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit bevel betreft de tweede bestreden beslissing.

Op 9 februari 2011 dient verzoekster een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen zowel de beslissing van 7 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als de beslissing van 14 januari 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die op 24 maart 2011 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Dezelfde dag wordt verzoekster van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit betreffen de eerste en derde bestreden beslissing.

Bij beschikking van 1 maart 2011 stelt de Raad vast dat "(...) *het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan verworpen worden op volgende grond: de bestreden beslissing werd ingetrokken. Het beroep is derhalve doelloos (...)*". Bij arrest nr. 58 776 van 29 maart 2011 wordt de afstand van het geding vastgesteld.

1.2. De eerste bestreden beslissing van 16 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.08.2007 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.12.2007, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkene te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In het verzoekschrift wordt voor S.A. (...) medische redenen aangehaald en legt ze ter staving een medische attesten voor opgesteld door Dr. M.V. (...) (huisarts – dd.20/12/2006). De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 24/11/2010 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, er haar inziens geen medisch motief aanwezig is om betrokkenen niet uit te wijzen. De ambtenaar-geneesheer stelt bovendien dat betrokkene kan reizen: uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen strikte medische contra-indicatie om te reizen en geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg. Bovendien merkte de ambtenaar-geneesheer op dat het voorgelegde medisch getuigschrift dateert van +/- 4 jaar geleden (20/12/2006) en dat nadien van de betrokkene geen aanvullende medische gegevens meer ontvingen. De ambtenaar-geneesheer besluit dan ook dat het aangehaalde medische probleem, hoewel dit beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en

opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ, blijkt dat, hoewel Armenië geen systeem van sociale zekerheid kent, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat betrokkene aandoening opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Patiënten met betrokkene aandoening kunnen terecht in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's, ofwel in gespecialiseerde medische centra. Eveneens blijkt dat opvolging voor de aandoening van betrokkene betaalbaar is. Dat betrokkene in haar aanvraag stelt dat de aanwezigheid van haar zoon vereist is en dat ze niet in staat is om te reizen. De ambtenaar-geneesheer stelt echter in haar verslag dat betrokkene kan reizen en dat er geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg is. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië – het land waar zij tenslotte ruim 55 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.3. De tweede bestreden beslissing van 14 januari 2011, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"(...) Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken op 29/11/2010. (...)"

1.4. De derde bestreden beslissing van 24 maart 2011, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"(...) Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat, blijkens de stukken van het administratief dossier verzoekster op 14 januari 2011 werd ter kennis gebracht van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste alinea van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Bijgevolg was maandag 14 februari 2011 de uiterste datum voor het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het verzoekschrift houdende het beroep tot nietigverklaring werd evenwel pas op 26 maart 2011 met een ter post aangetekend schrijven

ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet. De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De Raad stelt ambtshalve vast dat het op 26 maart 2011 ingestelde beroep laattijdig is.

Ten overvloede wijst de Raad op zijn arrest nr. 58 776 van 29 maart 2011, en de beschikking van 1 maart 2011, waarbij de Raad reeds uitspraak heeft gedaan over het door verzoekster ingediende beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van zowel de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, als van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de beschikking van 1 maart 2011 werd duidelijk vastgesteld dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen omdat *“de bestreden beslissing werd ingetrokken. Het beroep is derhalve doelloos.”* Het arrest nr. 58 776 van 29 maart 2011 motiveerde het volgende:

“Geen van de partijen heeft met toepassing van artikel 39/73, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking. De partijen worden derhalve geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg wordt de afstand van het geding vastgesteld.”

Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6, 7, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

*“(…) Doordat,
De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “(…)”*

*Terwijl,
Het gebleken is dat de verzoekende partij niet eens werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer en dat het natuurlijk absoluut onmogelijk is een adequate diagnose te stellen, zonder persoonlijk onderzoek van de zieke (cf. RvS 26 november 1990, nr.83.666, APM 1999, 186);
Dat de overheid een zorgvuldigheidsplicht heeft en deze plicht in casu werd geschonden: Dat de behandelende arts in zijn attest van 20/12/2006 uitdrukkelijk en expliciet vermeldde dat de verzoekende partij niet in staat was om te reizen;
Dat het niet getuigt van de nodige zorgvuldigheid deze uitdrukkelijke vaststelling naast zich neer te leggen zonder de betrokkene persoonlijk te onderzoeken, alhoewel in de beslissing dient toegegeven te worden dat de ziekte op zichzelf ‘een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt’;*

Dat de behandelde arts in een getuigschrift van 18/1/2011 nogmaals bevestigt dat de verzoekende partij in behandeling is van een zeer therapieresistente hypertensie, dat de bloeddruk bij de minste stress ontspoot, dat het om die reden is dat reizen voor de verzoekende partij tegenaangewezen is en dat de aanwezigheid van de zoon en kleinkinderen van de verzoekende partij nodig en vereist is;

Dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel zijn, dat het medisch getuigschrift verouderd zou zijn, dan minstens een geactualiseerd getuigschrift diende opgevraagd te worden aan de verzoekende partij, zeer zeker nadat een eerste beslissing werd ingetrokken;
Dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat indien de mening van de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken afwijkt van de mening van de behandelende arts, de eerste de redenen voor zijn afwijkende mening expliciet moet motiveren (R.v.St. nr. 76.648, 26/10/1998);
Dat stellen dat het medisch attest te oud is, geen afdoende motivering is, vooral niet indien de zieke niet eens persoonlijk onderzocht wordt en er ook niet gemotiveerd werd waarom dat niet is gebeurd;
Dat in casu de motiveringswet wordt geschonden naast het zorgvuldigheidsbeginsel;

En terwijl,

De verzoekende partij een attest van een Armeense apotheker bij haar verzoekschrift voegt, waaruit blijkt dat geen enkel van de medicamenten, die de verzoekende partij actueel dient te nemen, werd geregistreerd in Armenië, hetgeen betekent dat geen enkel geneesmiddel te verkrijgen is in Armenië;
Dat dan niet eens werd nagegaan of deze medicamenten, moesten ze dan al te krijgen zijn, wel betaalbaar zijn;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst niet heeft nagegaan welke medicatie de verzoekende partij actueel dient te nemen en vervolgens, indien zij van mening is dat de medicatie in Armenië verkrijgbaar is, diende nagegaan te worden of deze medicatie betaalbaar is (R.v.St., nr. 75389, 22 juli 1998, T. Vreemd, 1998, 224);

Dat door dit niet te doen, het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden;

Dat, indien immers zou blijken dat de medicatie onbetaalbaar is, de verzoekende partij, in geval van terugkeer, zou blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 E.V.R.M.; Dat tenslotte de World Health Organisation in een rapport van 2010 het volgende schrijft: "In Armenia, out-of-pocket payments comprise 40% of total health spending. Only 10% of these payments are made as official patient charges. The remaining 90% are unofficial cash payments to health workers and payments for diagnostic tests, medical supplies and medicines. These unofficial payments take place almost entirely in hospitals. The amount paid varies considerably across departments, facilities and individual practitioners. For example, treatment in a department of general surgery in a hospital in the capital city of Yerevan can range from between 100-200 000 Dram (26-530 United States dollars, US\$), with treatment in other departments generally lower at around 10-50 000 Dram. To put this in context, per capita income was US\$ 3350 in 2008.";

Dat hieruit volgt dat er dus helemaal geen gratis geneeskunde voorhanden is in Armenië, zoals ten onrechte wordt voorgehouden in de bestreden beslissing.

Dat er natuurlijk wel dokters zijn, maar da dezen weigeren te behandelen als er niet in het zwart aanzienlijk bijbetaald wordt;

En doordat in het rapport van Dr. G. (...) het volgend wordt gezegd omtrent de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië: Verwijzend naar de informatie afkomstig uit de Armeense gouden gids, bekomen op 22/11/2010 via <http://www/en/yellowpages/new> hieruit blijkt dat opvolging (o. a. labo-analyses, echocardiografie, RX en CT) en behandeling van cardiovasculaire aandoeningen en van longziekten beschikbaar is in Armenië.

Terwijl,

De medische behandeling niet alleen beschikbaar moet zijn, maar tevens financieel toegankelijk dient te zijn voor de vreemdeling (R.v.St. nr. 75.389, 22 juli 1998, T. Vreemd. 1998, 224); Dat het daarom niet voldoende is zich te steunen op de gegevens van de "Gouden Gids";

Dat van de vreemdeling daarenboven niet mag verwacht worden dat hij spontaan de aandacht van de Dienst Vreemdelingenzaken vestigt op zijn beperkte financiële middelen (R.v.st. nr./70.508, 24/12/1997, APM 1998, 13);

Dat in casu, een 62-jarige ernstig zieke vrouw, waarvan de kinderen in België verblijven en die geen enkele opvang meer heeft in Armenië, absoluut niet de nodige financiële middelen heeft, gespecialiseerde medische onderzoeken en/of behandelingen te betalen;

Dat wanneer thans in de beslissing vermeld wordt dat "het erg onwaarschijnlijk ('lijkt,) dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte ruim 55 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben hij wie zij terecht zou kunnen voor ('tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor ('tijdelijke,) financiële hulp.", het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt dit te bewijzen;

Dat de verzoekende partij geen familie meer heeft, die voor haar kan zorgen in Armenië: allen zijn het land uitgevlucht;

Dat aan de verzoekende partij geen negatief bewijs kan worden opgelegd;

Dat de in het middel aangeduide bepalingen en beginselen, werden geschonden;

En doordat,

De beide Bevelen om het grondgebied te verlaten als volgt werden gemotiveerd: «De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. »

Terwijl,

Het vooreerst niet duidelijk is of het Bevel dat aan de verzoekende partij werd betekend op 14/1/2011, nu al dan niet werd ingetrokken, daar de beslissing van 17/2/2011 daar niets over zegt: Dat vermits er op 24/3/2011 een nieuw beval wordt betekend, de verzoekende partij ervan uit gaat dat het eerste bevel werd ingetrokken;

Dat de verzoekende partij thans in elk geval beide bevelen bestrijdt; De verzoekende partij met het huidige verzoekschrift de vernietiging nastreeft van de beslissing waarbij haar regularisatieverzoek ongrond werd verklaard;”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten een aandoening blijkt die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld doch dat deze behandeling beschikbaar is in Armenië waardoor er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen terugkeer naar het land van herkomst. Tevens wordt vastgesteld dat de behandeling betaalbaar is en wordt er ingegaan op verzoeksters argument dat zij niet kan reizen en de aanwezigheid van haar zoon nodig heeft. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In wezen voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, samen met een eventuele schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beroept verzoekster zich op het feit dat zij lijdt aan dyspnee, ten bewijze waarvan zij een medisch getuigschrift voorlegt van 20 december 2006 van Dr. M.V. Verzoekster voerde aan dat de behandeling die ze volgt in Armenië niet verdergezet kan worden, dat ze in België verzorgd kan worden, dat de aanwezigheid van haar zoon vereist is, dat haar zoon en schoondochter voor haar zorgen en dat ze niet in staat is om te reizen. Om deze reden kan ze niet terug naar Armenië en wenst ze in België te mogen blijven. Daarnaast legde ze een fotokopie van haar Armeens paspoort neer, een geboorteakte met vertaling, een huwelijksakte, de overlijdensakte van H. (...), een verklaring van de Armeense autoriteiten dat er twee kinderen uit het huwelijk zijn geboren en een geboorteakte van A. (...).

Verzoekster meent vooreerst dat het onzorgvuldig is van verweerder om haar niet persoonlijk te onderzoeken temeer daar hij de vaststelling van de behandelende arts van 20 december 2006 dat zij niet in staat is te reizen naast zich neerlegt. Verzoekster wijst op een getuigschrift van 18 januari 2011 dat nogmaals bevestigd dat de hypertensie nog steeds aanwezig is, en reizen niet aangewezen is en dat de aanwezigheid van de zoon en kleinkinderen nodig is. Verzoekster meent dat verweerder daar hij meende dat het getuigschrift verouderd is, een actualisering diende op te vragen. Bovendien moet de afwijkende mening van de arts-attaché ten opzichte van de behandelende arts expliciet worden gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat het getuigschrift van 18 januari 2011 zich niet in het administratief dossier bevindt en aldus voor het eerst werd neergelegd bij het inleidend verzoekschrift. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die niet aan hem gekend waren.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt bij de aanvrager zelf. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen ook toekomt om zelf verweerder op de hoogte te houden van een evolutie van zijn ziekte of pathologie en bijbehorende behandelingen. Men kan van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet gaan verwachten dat deze voor het nemen van een eindbeslissing telkens contact laat opnemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen of diens raadsman of diens dokters om na te gaan of diens medische toestand ondertussen geëvolueerd is en of dit gepaard gaat met bijkomende behandelingen.

Het kwam derhalve verzoekster toe om zelf zorgvuldig en voorzichtig te zijn en verweerder documenten voor te leggen en aan te tonen dat haar medische situatie niet onder controle is, waardoor zij nog steeds niet kan reizen. Blijkens het administratief dossier werd verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op 18 december 2007 ontvankelijk verklaard. Verzoekster wist of behoorde te weten dat vanaf dat ogenblik de door haar overgemaakte medische attesten onderzocht werden met het oog op het treffen van een beslissing over de gegrondheid van haar aanvraag. Vanaf dat moment kwam

het verzoekster toe om zonodig bijkomende medische attesten over te maken aangaande haar medische situatie en de behandeling ervan.

Uit artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan voorts afgeleid worden dat het medisch getuigschrift een gezondheidsproblematiek (ziekte) en een risico dient te vermelden maar dat de beoordeling van de inhoud van het medische getuigschrift dient overgelaten te worden aan de ambtenaar-geneesheer. Hieruit kan eveneens afgeleid worden dat deze enkel een advies dient te verschaffen aangaande het risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, maar niet verplicht is om de vreemdeling te onderzoeken. Aldus blijkt dat de inhoud van een medisch getuigschrift behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en dat dit onderzoek de grondigheid van de zaak betreft.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer verzoeksters medische aandoeningen, rekening houdende met alle elementen zoals vermeld in de medische attesten, heeft beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, met betrekking tot de medische problematiek van verzoekster, zijn beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij de mening lijkt te zijn toegedaan dat verweerder niet motiveerde aangaande het feit dat haar arts aangaf dat zij niet kan reizen. De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande: *“De ambtenaar-geneesheer stelt bovendien dat betrokkene kan reizen: uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen strikte medische contra-indicatie om te reizen en geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg”*. Het advies van de geneesheer werd ook in gesloten enveloppe bij de bestreden beslissing gevoegd zodat verzoekster er kennis van had. Het advies stelde het volgende:

“De betrokkene kan reizen: dr. V (...) attesteerde op het voorgelegde medische getuigschrift dat de betrokkene op at ogenblik niet kon reizen en dat de toestand van de betrokkene op dat ogenblik nog niet gestabiliseerd was (er bleef dyspnee); we merken evenwel op dat dit getuigschrift dateert van +/- 4 jaar geleden (20/12/2006) en dat wij nadien van de betrokkene geen aanvullende medische gegevens meer ontvingen omtrent een specifieke medische diagnose of omtrent eventuele persisterende dyspneeklachten. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt alleszins geen actuele medische gegevens blijkt alleszins niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen.”

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat het niet volstaat te wijzen op de verouderde medische attesten als motivatie voor het feit dat zij wel zou kunnen reizen. Zoals hoger reeds werd uiteengezet, kon de ambtenaar-geneesheer zich wel degelijk louter steunen op de door verzoekster neergelegde medische attesten en was het aan verzoekster om aan te tonen dat er eventueel sprake is van persisterende dyspneeklachten. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat verweerder en de ambtenaar-arts op grond van de op dat ogenblik aan hen gekende feiten op kennelijk onredelijke wijze tot een andere conclusie kwamen dan de behandelende arts, nu dit attest ongeveer vier jaar oud was en verzoekster naliet haar actuele toestand toe te lichten.

Verder betoogt verzoekster dat in de bestreden beslissing geen twijfel wordt geuit over haar gezondheidstoestand. Verzoekster meent evenwel dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat de nodige medicatie verkrijgbaar is in Armenië en in tweede instantie is verweerder onzorgvuldig te werk gegaan door indien deze toch verkrijgbaar zou zijn, niet na te gaan of deze wel betaalbaar is en aldus financieel toegankelijk is.

Vooreerst benadrukt de Raad dat het determinerende motief van de bestreden beslissing luidt dat de aangehaalde medische aandoening beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling maar dat gelet op het feit dat er een adequate behandeling voorzien is in het land van herkomst, er *in casu* geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van verweerder kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoekster brengt een attest van een Armeense apotheker bij haar verzoekschrift, waaruit blijkt dat geen enkel van de medicamenten die zij actueel dient te nemen in Armenië werd geregistreerd, hetgeen zou betekenen dat het geneesmiddel niet te verkrijgen is in Armenië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zijn oordeel steunt op het advies van de arts-attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken van 24 november 2010. De arts-attaché heeft elk medisch gegeven dat werd meegedeeld door verzoekster geanalyseerd. De arts-attaché heeft de ingediende medische attesten onderzocht, is nagegaan welke medicijnen verzoekster innam en is nagegaan of de behandeling die verzoekster reeds volgt, voorhanden is in Armenië. Uit het advies van de geneesheer-attaché blijkt dat hiervoor wordt verwezen naar een lijst van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië. De arts-geneesheer is hierbij uitgegaan van de farmaceutische stoffen die verzoekster nodig heeft. Zodat het mogelijk is dat verzoekster het medicijn van een bepaald merk niet kan verkrijgen, doch wel een alternatief dat dezelfde farmaceutische bestanddelen bevat. Tevens vergist verzoekster zich waar zij de mening lijkt te zijn toegedaan dat verweerder zich louter op informatie uit de gouden gids baseerde. Uit het advies blijkt duidelijk dat de attaché-geneesheer vooreerst de lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië heeft geverifieerd, en zich ook steunde op een e-mail betreffende een vragenlijst en antwoorden uitgaande van het ministerie van volksgezondheid van Armenië en pas in laatste instantie de gouden gids raadpleegde. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat de nodige behandeling voorhanden is in Armenië.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat verweerder heeft nagelaten te verifiëren of de nodige behandeling financieel toegankelijk is voor verzoekster.

Verweerder motiveerde dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende:

“Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ, blijkt dat, hoewel Armenië geen systeem van sociale zekerheid kent, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat betrokkenes aandoening opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Patiënten met betrokkenes aandoening kunnen terecht in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's, ofwel in gespecialiseerde medische centra. Eveneens blijkt dat opvolging voor de aandoening van betrokkene betaalbaar is.”

Het administratief dossier bevat een uitgebreid landenrapport van Caritas International van januari 2010. Dit rapport geeft richtprijzen voor de verschillende behandelingen en ontkent geenszins dat er een probleem is met informele betalingen. Tevens bevat het een lijst van personen en aandoeningen die in aanmerking komen voor gratis medische zorgen. Verweerder geeft zelf aan zich onder meer op dit rapport te hebben gebaseerd, zodat hij impliciet ook rekening hield met het feit dat de gratis zorgen niet volledig gratis zijn. Dit blijkt ook uit het feit dat verweerder is nagegaan of verzoekster eigen financiële middelen heeft.

Zo motiveerde verweerder in de bestreden beslissing het volgende:

“Dat betrokkene in haar aanvraag stelt dat de aanwezigheid van haar zoon vereist is en dat ze niet in staat is om te reizen. De ambtenaar-geneesheer stelt echter in haar verslag dat betrokkene kan reizen en dat er geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg is. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië – het land waar zij tenslotte ruim 55 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.”

Zoals hoger reeds uiteengezet, ligt de bewijslast bij verzoekster, zodat zij met het argument dat niet mag worden verwacht dat zij spontaan de aandacht vestigt op haar beperkte financiële middelen, niet aantoonde dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen dat de nodige behandeling (financieel) toegankelijk is voor verzoekster.

Aangaande de noodzakelijke mantelzorg stelt de Raad vast dat verweerder niet ontkent dat deze nodig is, doch dat hij de mening is toegedaan dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst geen kennissen of vrienden meer te hebben bij wie zij tijdelijk terecht kan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster nooit heeft opgeworpen dat zij bij niemand meer terecht kan in Armenië. Verzoekster voert dit voor het eerst aan in haar inleidend verzoekschrift. De Raad herhaalt nogmaals dat de bewijslast bij verzoekster ligt. Verzoekster toont met haar argumenten niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen.

Verweerder heeft zowel voor de beoordeling van verzoeksters aandoening als de beschikbaarheid van de nodige behandeling als de vraag of verzoekster kan reizen en mantelzorg nodig heeft, beroep gedaan op het advies van de attaché-geneesheer die zich voor zijn advies steunde op het door verzoekster bijgebrachte medische attest, evenals op verschillende bronnen aangaande de situatie in Armenië. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de arts-attaché op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beoordeling is gekomen, en toont aldus niet aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarnaast is verweerder nagegaan of de behandeling voor verzoekster toegankelijk is en of er mantelzorg mogelijk is in Armenië. De door verzoekster aangehaalde elementen werden onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoeksters aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. Verzoekster toont niet aan dat de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij betoogt dat gelet op het feit dat de medicatie onbetaalbaar is, zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, nu zij niet aantoonbaar dat verweerder op een kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze concludeert dat verzoeksters aandoening in haar land van herkomst kan behandeld worden. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Aangaande het door verzoekster aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift enkel ontvankelijk is ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 maart 2011. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonbaar dat de motieven van het bevel, met name dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft, met als rechtsgrond artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet, niet correct is. Een schending van artikel 6 of 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Inzoverre verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat de derde bestreden beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, nietig was en haar om die reden geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven nu zij recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden, stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagde aan te tonen dat deze beslissing nietig is, zodat verzoeksters argument faalt in feite.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN